

AHMET TEZCAN

Başım belada. Ne yapsam kurtulamıyorum. Adam Hüsnü Mübarek'ten beter, yapıştı, bırakmıyor. Daha seçim takvimi belirlenmemiş, süreç başlamamış, bizimki aylar öncesinden musallat.

Telefonla başladı önce:

"Yahu kardeşim sen ne vefasız adamsın, insan hiç özlemez mi birader, bir kere alo demez mi?"

"Alo, kimsiniz?" dedim. Demez olaydım. Telefonunu rehberimde tutmadığım için yaşamam gereken utanç konusunda doktora tezi hazırlamış gibiydi karşımdaki. Sonunda tanıttırabildi kendisini. 1998 yılında medya direktörü olarak çalıştığım holdingde tekstil grubu başkanı Mustafa Bey'in odasında oturup çay içmişiz meğer. O günden beri arayıp sormamışım. Halbuki o beni ne kadar özlemiş imiş.

"İtiraz istemem yarın bürona gelip o gül yanaklarından öpecem" dedi. "Bu arada genel seçimler için benim adaylık meselesini de konuşuruz."

1998'de içtiğim çayın şirketten olduğunu sanıyordum, faturasının bu kadar ağır olacağını hiç hesap etmemiştim.

"Hangi büroya? Ne seçimi?" dedim aptalca. Kastettiği büronun Başbakanlık'taki ofisim olması,

benim yaklaşık üç yıl önce başbakan danışmanlığından ve memuriyetten ayrılmış olmam gibi konuların, 1998'de içilmiş çaydan daha önemsiz ayrıntılar olduğunu hesaplayamamak gibi bir aptallığım vardı işte.

"Olsun, sen bir telefon etsen Başbakan milletvekili listesine alır beni!" dedi. "Yarın geliyorum her neredeysen ve nerede yaşıyorsun?"

Reha Muhtar'ı tanımasam o işletiyor der geçerdim. Fakat Reha Muhtar'ı ne kadar tanıyorsam, karşımdakini de o kadar tanıyıordum. Nerede olduğumu ve nerede yaşatıldığımı öğrenmişti adam. Ertesi sabah evden çıkarken asansörde burun buruna geldik.

"Hey aslanım!" deyip boynuma sarıldı. "Beni kapıda karşılayacağını biliyordum, vefalı dostum benim!"

Kırk yıllık hatır meselesinin sadece bir fincan kahve ile sınırlı olduğunu, bir bardak çayın hatır süresinin henüz hesaplanmadığını anlatmaya çalışmak anlamsızdı. "Bir dakika, sen beni aşağıda bekle, paltomu alayım!" dedim ve eve girip kapıyı kilitledim. Bir dakika sonra aşağı indiğimde ben ben değildim artık. Apartman girişinde bekleyen milletvekili heveslisi, kendisiyle bir kez bile çay içmemiş Serdar Turgut ile karşılaşmıştı. Başbakanlık'ta çalışırken iş takibi, memuriyet talebi, tayin isteği gibi sarkıntılıklar yüzünden sık başvurduğum kılık değiştirme yeteneğim her zaman işe yaramıştı. Fakat ilk kez yaramadı.

"Ooo Serdar Bey!" dedi karşımdaki. "Demek Ahmet Bey'le aynı apartmanda oturuyorsunuz. Ben de onu bekliyordum. Milletvekili olabilmem için Başbakan'a ricada bulunacaktı. Size de rica etsem, Başbakan'a bir de siz söyleseniz! Ne de olsa Ahmet Bey'le aynı televizyondasınız."

Adama öyle bir bakış fırlattım ki, zavallı nereye baktığımı bile anlayamadı.

"Rana'ya bir şey söylemem lazımdı unuttum!" diye tersleyip geri döndüm. Aslında Serdar Turgut kılığına girdiğim zamanlarda kimseye karşı bu kadar kaba olmam. Fakat adam hem sırnaşık hem nezaketsizdi. Bir Serdar Turgut olarak benim sadece Ahmet Tezcan'la aynı televizyonda çalışıyor olmamdan dolayı Başbakan nezdinde itibarlı olabileceğim imasını hazmedemedim.

Bu yüzden derhal yeniden kılık değiştirmem gerekiyordu.

O gün sanırım 7 defa kılık değiştirdim. Başbakan hazzetmez diyerek Ertuğrul Özkök, Yılmaz Özdil, Ahmet Hakan kılığına girdim, olmadı. Bizimki milletvekilliği için o kadar hevesliydi ki karşısına Doğan Grubu yazarlarından hangisi olarak çıksam, AK Parti'den vazgeçip CHP'den aday gösterilmesi için aracı olmamı istiyordu. Üstelik o kadar yapışkandı ki en çok Tufan Türenç kılığına girdiğimde zorlandım. Güya Özkök ile Ahmet Hakan, Kemal Kılıçdaroğlu'nun bir söylediği ötekini tutmayınca desteklerini çekmişler ama Tufan Türenç garip bir dirençle onu desteklemeyi sürdürüyormuş, bu yüzden Kılıçdaroğlu Türenç'e hayır diyemezmiş. Türenç olayından sonra Can Ataklı kılığına girmek daha büyük aptallık olacaktı. Ama en büyük hatayı, Ruhat Mengi kılığıyla çıktığımda yaptım.

Bıyıklarımı kesmeyi unutmuştum!

Bir milletvekili aday adayı iseniz ve bütün hayatınızı buna endekslemiş iseniz, karşınızdaki Ruhat Mengi'nin bıyıklı ya da bıyısız olması sizi asla ırgalamaz. Hatta sırf bu bıyıklardan ve TV programlarındaki ayet yorumlarından yola çıkarak Ruhat Mengi'yi Nihat Hatipoğlu ile karıştırmak gibi bir hakka da sahip olabilirsiniz. Sizi kimse bu nedenle ayıplayamaz.

Bu adamdan kurtulmanın sadece iki yöntemi olabilirdi: Ya hemen oracıkta ölür ya da öldürürsünüz!

Ben daha zorunu seçtim. Hevesli vekil, hazır Ruhat Mengi ile Nihat Hatipoğlu'nu birbirine karıştırmışken "Bu mesele Biat Kültürü'ne girer, bunun için Kütübü Sitte'ye bakmam lazım." deyip sıvıştı. Üç gün evden çıkmadım. Ne zaman perde arkasından bakacak olsam adamı apartman önünde beklerken görüyordum.

En son meseleyi kökten çözmeye karar verdim. Malzemelerimi alıp aynanın karşısına geçtim, Başbakan kılığına girdim.

Dışarı çıktığımda az daha heyecandan ölecekti.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Sayın Başbakan'ım 5 gündür Ahmet Bey'i bekliyorum. Milletvekili olmam için size ricada bulunmasını istemiştim. Ama o hep kılık değiştirip beni atlatıyor. Onu görürseniz kendisine çok kırıldığımı söyler misiniz? Hem artık gerek de kalmadı. Size doğrudan söylesem ayıp olur mu?"

Zeki kerataydı vesselam. Daha önceki kılık değiştirmelerimi yutmamıştı ama Başbakan'ı iyi tanıyordu. Onun karşısına çıkıp "hayatım buna bağlı" diye yalvaran hiç kimsenin teklifine hayır diyemediğini biliyordu. Onu en zayıf noktasından yakalamıştı.

Başbakan olarak ona söz verdim. İstanbul 3. Bölge'den aday göstereceğimi söyledim. Şimdi partiye kayıt işlemleri için evraklarını tamamlamaya çalışıyor. Ben de burada oturmuş, foyam meydana çıkarsa hangi ülkeye kaçarım diye Google Uydu Haritası'na bakıyorum.

Mısır'a gitsem mi acaba? Hazır, orada bir lider boşluğu varken, işe yarar mı dersiniz?

a.tezcan@zaman.com.tr

Not: Bu yazı Zaman Gazetesi'nin Pazar Eki'nde yayınlanmıştır.